

man for at sikkre den literære Friheds Bevarelse tage Misbrugen for Brugens Skyld. Men selve Sagen fortjener al Overveielse. Dette var, som sagt, Sædelighedsadressens Mening, og dette var Thingets Mening i Foraaret. Naar man nu har foreslaaet, at vi burde negte denne Sag Overgang til anden Behandling, saa vil jeg ikke paastaa, at vi her ere bundne til at lade den gaa til anden Behandling. Dette Thing er jo aldrig bunden, kan man sige, det kan gjøre, hvad det vil, trods sine tidligere Afstemninger og Beslutninger. Men jeg vil dog paastaa dette, at Thinget, hvis det vil handle i Konsekvens med sin Optraeden i Foraaret, ikke kan lade denne Sag falde, uden at have staaet den al den Overveielse, som den fortjener. Man har spurgt om, hvad det er for slemme Ting, hvad det er for usædelige Skrifter, der have bragt denne Sag frem. Men det ligger jo i Forholdets Natur, at man ikke offentligt kan drøfte frit og hensynsløst de Ting, som der her er Tale om. Det er mig bekendt, at der fra flere Mænds Side er bragt Justitsministeren Meddelelser om forskellige af de mest gemene Skrifter, som ere blevne indførte her til Danmark, som Exempler paa, hvilken Trafik der bliver drevet dermed. Det følger, som sagt, af Sagens egen Natur, at man ikke offentlig kan drøfte slige Ting. Det er det kommende Udvalgs Sag at gjøre sig nærmere bekendt med disse Ting og overveie, hvad der mulig kan gjøres ad Lovgivningens Vej for at stoppe en saadan ødelæggende Trafik. Naar man altsaa lader alle de Ting falde, som ikke staa i nødvendig Forbindelse med dette Lovforslag, alle disse store Ting som Pressefriheden, den literære Frihed og Rignende, og naar vi kun holde os til det, som er denne Sogs virkelige Kjerne, nemlig det Spørgsmaal, om vi ikke bør overveie Møjligheden af at stoppe den rent gemene Literatur, den rene Spekulation i Usædelighed, forekommer det mig, at vi kunne tage Sagen overordentlig rolig, at vi ikke behøve at forbyde os i vidt spærende Betragtninger over, om vor Presselov er hellig eller ikke hellig, om provisoriske Presselove ere saadanne eller saadanne, saa holde vi os kun til den foreliggende Sag og se bort fra det, der ikke vedkommer den. Hvis man overhovedet er af den Mening, at Staten ikke skal blande sig i Sædelighedslovgivningen, hvis man mener, at det bør være en fuldstændig fri Sag, hvorledes der handles eller ikke handles paa dette Omraade, forstaaer jeg meget godt, at man siger: Hvorfor skulle vi overveie Spørgsmaal af den Natur, lad Folk gjøre, hvad de have lyst til, det vedkommer ikke det Offentlige.

Men det Standpunkt staaer jo vor Lovgivning ikke paa, og det staaer dette Folkething ikke paa. Der er fremkommet dybtindgikende Anthydninger om, at vi skulle passe paa, at Grændsen for den naturlige Handlefrihed ikke blev for indsnævet. Det er jeg ganske enig i, men jeg indser kun ikke, at den almenmenneskelige Handlefrihed kan paaberaabes imod, at vi — hvis det er gjort — indstrænke den Handlefrihed, som bestaar i at spekulere i at tjene Penge ved Udbredelsen af eller Indførelsen af gemene eller liberlige Skrifter. Vigesaalid er det mig muligt at indse, at der er nogen naturlig Forbindelse mellem det, at Justitsministeren har velsignet vort Land med en provisorisk Presselov, og Spørgsmaalet, om vi bør stoppe usædelige Skrifter. Jeg ser ikke, at der er nogen Forbindelse mellem disse to Ting. Skulde de Folk, som spekulere i usædelige Skrifter, have Lov til at vedblive med deres Forretning, fordi Ministeren har handlet ilde med vor Presselov? Disse to Ting komme ikke hinanden ved. Vigesaalid kan jeg se, at vi bør skyde den foreliggende Sag fra os, fordi den ærede Minister paa andre Punkter har handlet ilde med vor Forfatning og vor Frihed. Det er Ting, som ikke i nogen Maade komme hinanden ved.

Mit Standpunkt er altsaa det, at dette Thing ved Henvisningen i Foraaret har lagt for Dagen, at det tillægger Sædeligheds sagen en ganske særlig Betydning, og at det ønsker den overveiet og drøftet. Det vil ikke hjælpe den ærede Minister til at lade den falde, fordi han har indkommet Sædelighedsadressen paa en meget uheldig Maade. Der blev antydet i forrige Møde, at Bælgerne ikke vilde forstaa os, om vi satte os hen for at drøfte med den høitærede Minister, om vi kunde give en Lov, som paa dette Omraade træffer forebyggende Foranstaltninger. Sidste Gang, vi have hørt fra Bælgerne, er Balget i Varde. Der blev her fra den valgte Kandidats Side udtalt, at hans Program var Modstand mod Provisoriet og mod Usædeligheden i vort Land. Paa det Program blev han valgt, saa det Program ligger ikke fjernt for Bælgernes Forstaaelse. Jeg har nok hørt gjentagne Utringer om, at det skulde høre med til Demokratiet Program at værne om Ret til at bespotte Religionen. Der blev forleden Dag udtalt, at det var et frifindet Standpunkt at stryge alle slige Bestemmelser i Straffeloven. Jeg kjender ikke det Program for Demokratiet i vort Land, at Religionens Bespottelse skulde være Noget, vi særlig bør tage os af. Vigesaalid kjender jeg et demokratisk Program, hvorefter det skulde være spidsborgerligt,